

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 497/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., C., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 202/2013 z 12. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2013 doručená sťažnosť J. Ď. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 202/2013 z 12. júna 2013.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka *„... je navrhovateľom v právnej veci o nariadenie predbežného opatrenia“*. Konanie je vedené Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 C 40/2013. Sťažovateľka sa v ňom domáha zaplata sumy 72 000 €. Okresný súd uznesením z 22. marca 2013 *„v plnom rozsahu vyhovel návrhu navrhovateľky o vydanie predbežného opatrenia a zakázal odporcovi nakladať a scudzit' nehnuteľnosti...“* uvedené v predmetnom rozhodnutí. Krajský súd namietaným uznesením z 12. júna 2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol.

3. *Podľa názoru sťažovateľky sa jej «nepreskúmateľným, nelogickým, protirečiacim, nepresvedčivým a arbitrárnym rozhodnutím a odôvodnením odňala možnosť konať pred súdom, keďže obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, teda odôvodnenie musí byť prostriedkom kontroly správneho postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia – musí byť teda preskúmateľné, čo sa nestalo a čo je ústavne neakceptovateľné, neudržateľné a netolerovateľné.*

Krajský súd v Trnave „len povedal“, že nie je dôvod na vydanie predbežného opatrenia a jeho argumentácia je v príkrom rozpore nielen s podstatou a zmyslom ustanovení o predbežnom opatrení, ale i s elementárnou logikou.»

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo uznesením Krajského súdu... zo dňa 12. 06. 2013, č. k. 24 Co/202/2013-67, ktorým zmenil uznesenie Okresného súdu... zo dňa 22. 03. 2013, č. k. 27 C/40/2013-35 a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, boli porušené.

II. Ústavný súd... uznesenie Krajského súdu... zo dňa 12. 06. 2013, č. k. 24 Co/202/2013-67 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

III. Krajský súd... je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia... J. Ď. v sume 291,56 €... “

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 24 Co 202/2013 z 12. júna 2013.

8. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

10. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým uznesením krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu týkajúceho sa námietok uvedených v bode 3 a sťažovateľkou označeným základným právom podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní uznesením sp. zn. 24 Co 202/2013 z 12. júna 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

13. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým vyhovel odvolaniu odporcu (zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a návrh zamietol), náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd [v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľky (pozri tiež bod 3)] oboznámil prvostupňové rozhodnutie,

odvoláciu argumentáciu odporcu a vyjadrenia sťažovateľky k nej. Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto: „Krajský súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O. s. p.), oprávnenou osobou – účastníkom konania (§ 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu je treba priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je vecne správne.

Z obsahu návrhu podaného navrhovateľkou na súd dňa 6. 3. 2013 vyplýva, že dňa 31. 1. 2012 odporca, ako kupujúci uzatvoril s ňou ako predávajúcou kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. P., obec C., okres T. zapísaných na Správe katastra T. na LV... ako... S poukazom na čl. 4 kúpnej zmluvy bola kúpna cena zmluvnými stranami dohodnutá v sume 85.000,- Eur, pričom odporca doposiaľ navrhovateľke zaplatil v skutočnosti iba 13.000,- Eur. Vzhľadom na takúto situáciu je potrebné upraviť pomery účastníkov v zmysle § 16 ods. 1 písm. e) O. s. p. do vydania rozsudku vo veci samej. Prejavila obavu, že vzhľadom na dĺžku omeškania odporcu so zaplatením kúpnej ceny by mohol byť neskorší výkon rozhodnutia proti odporcovi ohrozený. Takúto obavu v navrhovateľke utvrdzuje aj fakt, že odporca neprejavuje žiadnu vôľu zaplatiť zvyšok kúpnej ceny, aj keď tak už mal dávno urobiť bez akejkoľvek výzvy zo strany navrhovateľky. Navrhovateľka má za to, že to je čiastočne spôsobené aj nepriaznivou finančnou situáciou odporcu, čo opäť znižuje pravdepodobnosť vymoženia navrhovateľkinho nároku proti odporcovi výkonom rozhodnutia. Podmienka dôvodnosti nároku nepochybne vyplýva z kúpnej zmluvy, odporca z dohodnutej kúpnej ceny 85.000,- Eur, uhradil iba časť s 13.000,- Eur, nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy spočíva v tom, že navrhovateľka si nemôže vysporiadať svoje finančné záväzky k tretím osobám, ktoré mali byť uspokojené z kúpnej ceny, tým sa dostala do neúnosnej finančnej situácie spôsobujúcej jej problémy. Z týchto dôvodov navrhla, aby súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakáže odporcovi nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami a zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa potom napadnutým uznesením k predmetnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel...

Podľa obsahu čl. 5 kúpnej zmluvy zo dňa 31. 1. 2012 uzavretej medzi navrhovateľkou ako predávajúcou a odporcom ako kupujúcim, ohľadne popísanej nehnuteľnosti, v zmluve sa konštatuje prevzatie celej kúpnej ceny pri podpise kúpnej zmluvy, predávajúcou, čo však navrhovateľka popiera a tvrdí, že z kúpnej ceny jej odporca uhradil len 13.000,- Eur. Podľa obsahu spisu navrhovateľka zatiaľ žalobu a doplatenie kúpnej ceny 72.000,- Eur na súd nepodala.

V zmysle § 74 ods. 1 O. s. p., pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia mohol byť ohrozený.

Podľa § 75 ods. 1 O. s. p., predbežné opatrenie súd zásadne nariadi na návrhy ktorý/musí obsahovať náležitosti podľa ods. 2 tohto ustanovenia.

V zmysle § 75 ods. 7 O. s. p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania, pričom o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov (ods. 9 cit. ust.).

Podľa § 76 ods. 1 písm. f) O. s. p., súd môže predbežným opatrením nariadiť účastníkovi, aby niečo vykonal, niečoho sa zdržal, alebo niečo znášal, a podľa písm. e) tohto

ustanovenia, aby nenakladal s určitými vecami alebo právami.

Predbežné opatrenie nie je konečné rozhodnutie vo veci a jeho účelom je dočasná úprava pomerov účastníkov. Podmienkou pre jeho vydanie je osvedčenie, že bez okamžitej i keď len dočasnej úpravy právnych pomerov by bolo právo účastníka ohrozené. Z uvedeného charakteru predbežného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie. To však neznamena, že súd môže vydať predbežné opatrenie len na základe tvrdení navrhovateľa bez osvedčenia aspoň základných skutočností, ktoré by umožnili prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, a bez osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Existencia právneho pomeru medzi účastníkmi alebo nároku prípadne ich osvedčenie samé o sebe ešte netvorí zákonný dôvod

pre vydanie predbežného opatrenia. Až ich ohrozenie dovoľuje súdu predbežne opatrenie nariadiť. Toto ohrozenie bezprostredne hroziacou ujmou musí byť konkrétne a naviac oprávneným účastníkom aspoň osvedčené.

Navrhovateľkou navrhované predbežné opatrenie sleduje zaistenie budúceho výkonu rozhodnutia. Vychádzajúc z dôkazov obsiahnutých v spise je nutné konštatovať, že v danom prípade nebola splnená ani jedna z dvoch vyššie vymenovaných základných podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia. Navrhovateľka totiž zatiaľ ničím nepreukázala ani len neosvedčila svoje tvrdenie, na ktorom zakladá uplatnený nárok a to, že odporca jej nezaplatil zvyšok kúpnej ceny, pričom odporca spochybňuje i vážnosť vôle o odkúpení spornej nehnuteľnosti a mieni vec riešiť spätným prevodom vlastníctva na navrhovateľku.

Podľa čl. 5 kúpnej zmluvy účastníkov zo dňa 31. 1. 201, tzn. zmluvy medzi navrhovateľkou predávajúcej a odporcom ako kupujúcim, v zmluve sa konštatuje prevzatie kúpnej cenu predávajúcou, čo predávajúca a navrhovateľka potvrdila podpisom zmluvy. Na základe uvedeného je nutné uzavrieť, že navrhovateľka zatiaľ svoj nárok neosvedčila.

V danom prípade naviac nebol naplnený ani druhý zo základných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia a to existencia reálnej a bezprostrednej hrozby marenia budúceho výkonu rozhodnutia, resp. ohrozenia práv navrhovateľky. Bezprostredne hroziaca ujma navrhovateľke spočívajúca v tom, že by odporca podnikal kroky vedúce k nakladaniu s predmetnými nehnuteľnosťami nebola navrhovateľkou ani tvrdená, nieto ešte osvedčená, prípadne preukázaná. Takúto konkrétnu reálnu a bezprostrednú hrozbu nie je totiž možné vyvodiť iba zo skutočnosti, že odporca je v katastri nehnuteľnosti zapísaný ako vlastník, z čoho mu vyplýva právo s nehnuteľnosťami nakladať.

S poukazom na vyššie uvedené je nutné uzavrieť, že v danom prípade nebol splnený ani jeden zo základných zákonných predpokladov odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia vo veci. Keďže preto neboli splnené podmienky ani pre potvrdenie napadnutého rozhodnutia, ktorým súd predbežné opatrenie nariadil (§ 219 O. s. p.), odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu ako nedôvodný s použitím § 220 O. s. p. zamietol.“

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad

a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky (vyjadrenými v jej stanovisku k odvolaniu) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uznesenia krajského súdu sp. zn. 24 Co 202/2013 z 12. júna 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných

myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Ústavný súd ešte poznamenáva, že namietané rozhodnutie krajského súdu je procesnej povahy a sťažovateľka bude mať/má možnosť v rámci konania vo veci samej domáhať sa nápravy eventuálneho porušenia ňou označených základných práv zaručených ústavou, resp. práva zaručeného dohovorom.

19. Sťažovateľka súčasne namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu.

20. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp.

ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

21. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažovateľkinu sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013